

ELSŐ FEJEZET

A fekete csillag

Sötét éjszaka volt; úgy tűnt, mintha a teliholdat csak úgy ráakasztották volna az égre, és csillagok milliárdjai ragyogtak, mint kék és vörös lámpácskák. A mennybolt fényei csöndesen behatoltak Nina kis szobájába, megvilágítva a kislány nagy, kék szemét. Még ébren volt, és az ágyból meredten nézte az ablakot, mely erre az elbűvölő látványra nyílt, és elmerült szokásos gondolataiban. Szeretett álmodozni arról, hogy ott fenn repül, hogy az űrben utazik, és a kezébe fogja a kis csillagokat, hogy felfedezi mindazt, amit ember még sohasem látott, ami a bolygókon, a galaxisokban, a titokzatos világokban van. A gondolat, hogy a Föld nem más, mint egy a rengeteg létező élő bolygó közül, Nina számára teljes bizonyosság volt. Biztos volt benne: hát persze, hogy van élet a világmindenségben! És már két hónapja, hogy felírt egy versikét kék filctollal egy ágytámlaként felakasztott egyszerű kis fatáblára:

Nekünk, szürke eszű kis lényeknek

Sok tanulnivalónk van még;

Nekünk, céltalan, rövid életeknek

Gondolkozni kell, és kémlelni: mit ad az ég!

Nina ezt az oly nyugtalan mondatot azután szerette volna rögzíteni, hogy elolvasta az *Eltűntek* záró fejezetét Birian Birov, a rejtélyes körülmények között elhunyt orosz sci-fi író utolsó könyvéből. Birovot borzasztóan szeretette, majdnem annyira, mint Tadino De Giorgist, a leghíresebb olasz alkímistát, aki az 1600-as években élt.

Tehát gyakran elolvasta azt az egy lélegzetre leírt mondatot, mert ettől úgy érezte magát, mint a kötéláncos, aki valóság és képzelet között egyensúlyozik. Sokat kellett küzdiön Andora nénivel, hogy a kis fatáblát felakaszthassa az ágy fölé. A néni nem értett egyet sem a mondattal, azzal a gondolattal pedig még kevésbé, hogy a falra tegyenek egy „borzasztó” fadarabot; ekkor büntetésből még a szokásos sétájára sem engedte el a parkba.

– Mit jelentsen ez?! Mit írsz? Hasonlítasz a nagyapádra! Arra a bolondra, aki tönkretette Espasia nővérem életét. Csak egy eszetlen fruska vagy! – kiabált vele, és Nina válaszként úgy becsapta szobácskája ajtaját, hogy beleremegtek a folyosó képei.

Habár eltelt két hónap, jól emlékezett arra a napra: hat órára egyedül maradt a szobájában, csendben. Mindez egy leírt gondolat hibája, egy mondaté és semmi másé. Csak később értette meg, hogy ez volt a jövő első jele, a jövőé, ami rá várt.

Nina különös kislány volt. Zsenialitását sok felnőtt félreértette, és nyughatatlannak, szófogadatatlannak tartották. Még csak tízéves volt, de titka, rejtélye a génjeiben volt, a számára is még ismeretlen ősei által örökölt DNS-ben.

Az egyetlen dolog, amit tudott, az volt, hogy szeretne fölmenni oda a magasba. Repülni. Ismerkedni az ismeretlennel. Mégis, az a kis szederanyajegy, mely egy ótágú csillagocska formájában a jobb tenyere közepén látszott, a rá váró sors egyértelmű jele volt. Misa nagypapának is ugyanolyan csillag volt a tenyerén. Misa, Nina édesanyjának apja orosz volt, és a világ legvarázslatosabb, legelbűvölőbb városában él: Velencében. Mihail Mesinszkij volt a nagypapa igazi neve, egy idős alkímista és filozófus, aki már tudatában volt a jövőnek: tudta, hogy már csak néhány nap hiányzik unokája nagy és varázslatos kalandjához. Ezért néhány évvel korábban Misa nagypapa már kezdte bevezetni Ninát pár alkímista képletbe, és elmagyarázta neki a csillagként kifejtett anyajegy értelmét.

Ezen a május éjszakán, míg a Hold meg-megcsillant Nina mélykék szemében, az anyajegy változni kezdett, a csillag csúcsai majdhogynem feketévé váltak. Egyre sötétebb lett a tenyere, könnyörtelenül megjósolva a tragikus jövőt.

A különös átváltozás már két napja folyt, és a kislány érezte, hogy valami nagyon súlyos dolog történik, de nem tudta mi az. Míg meredten nézte a Holdat, hosszú, gesztenyebarna haját fésülte, és néha-néha megsimogatta hű barátját, Adónét; a nyolcvanöt kilós fekete kutyát, aki mellette aludt.

– Tudod, Adóne, biztos vagyok benne, hogy egy nap majd fölrepülök oda, és mindent megértek. Mindazt, amit itt a Földön még nem tudnak – mondta halkan, nehogy felébressze a szívtelen Andora nénit, akitől lefekvés előtt pár órával megkapta a szokásos feddést a túl nagy rendetlenségért.

A kis szoba padlóján szanaszét szórva heverték füzetek, könyvek, játékok és színes folyadékokkal teli üvegfiolák tucatjai. Nina szerette a rendtelenséget, mert csak a káoszban tudta rendben tartani a gondolatait. Végül is jól érezte magát ebben a madridi házban, egy öreg, kétemeletes kis villában, ami nagymamája, Maria Luisa Espasia De Righejra hercegnő, Misa imádott felesége családjának lakhelye volt. A nagymama Velencében halt meg, amikor világra hozta Nina édesanyját, Verát.

A hercegnő elhagyta Madridot, amikor 1960-ban Olaszországba ment, hogy Misával éljen Velencében, egy fenséges villában, amely az ő nevét viselte: „Villa Espasia”, de a spanyol házban otthagyta a sok adósság miatt kegyvesztetté vált gazdag madridi család rengeteg emlékét.

Amikor Espasia követte Misát Olaszországba, hajadon húgai, Andora és Carmen Madridban maradtak, hogy gondoskodjanak arról, ami megmaradt a De Righejrák vagyonából. Espasia nagymama, egy csodaszép hölgy, aki szerette a művészetet és a klasszikus zenét, fiatalkori éveit ebben a fehér és rózsaszín falú házban élte le: vázákkal, festményekkel, szobrokkal és a kor bútoraival rendezte be a levendulaillatú szobákat: emlékének nyomai minden sarokban jelen voltak.

De Nina érezte, ez nem az ő háza, Madrid soha nem lehet az ő városa. Aztán meg nem tudta elviselni Andora szívtelenségét, még ha Carmen kedveskedései el is söpörték minden haragját. Andora és Carmen testvérek voltak, mégsem hasonlítottak egymásra egy csöppet sem. Épp egymás ellentétei voltak ízlésben és stílusban is: Andora mindig sötétbe öltözött, bosszúálló volt és nem szerette az állatokat, míg Carmen mindig a napfény színeit viselte és régi idők dallamait dúdolgatta.

Nina már egy éve velük élt, mióta a szülei fontos megbízatást kaptak a Ferkbe, a földönkívüli élet tanulmányozásáról világszerte ismert moszkvai kutatóközpontba. Vera és Giacomo jeles és megbecsült tudósok voltak, és ezt a munkát nehézségekkel teli évek után kapták meg. De a Ferk bizonyosan nem olyan hely volt, ahol kisgyerekek a nap huszonnégy órájában ott lehetnének.

Nina valóban nem maradhatott volna Moszkvában, mivel nem volt ott senki, aki gondoskodott volna róla. A szülők azt is kizárták, hogy elküldjék őt Velencébe Misa nagyapához, mert Vera nem hitte, hogy idős édesapja jól tudná nevelni őt.

Misa nagyon haragudott ezért a döntésért, még akkor is, ha szíve mélyén tudta, hogy a kis Nina el fog jönni, hogy vele éljen. Adódott tehát íme a megoldás: Nina ment Madridba a két nagynénihez.

Nina számára az ég fényeinek fürkészése egy mód volt, hogy közelebb legyen a szüleihez. Talán épp ebben a pillanatban a Ferkben vannak, és ugyanezt a darabját kémlelik az égnek, életre utaló jeleket keresve. Egy szorítás a szívében, és feltűnt a szemében egy könnycsepp. Egyetlen egy. Mert Nina nem szeretett sírni. Nagyon erős és bátor kislány volt, de néha elragadta lelkét a szomorúság, és így, a csillagos eget nézegetve, emlékezetébe idézte szülei arcát, édesanyja hosszú, szőke haját és apja fekete bajuszát, ami mindig megszurta az arcát, ha megpuszilta őt. Már két óra is elmúlt, de csak nem akart lecsukódni a szeme, ezért elhatározta, hogy felkel és kinyitja egy kicsit az ablakot, hogy magába szívja a friss, májusi spanyol levegőt. A Retiro kertekből, Madrid nagy parkjából idáig érződött a fák illata, míg az autók gyorsan elszárgultak a Velázquez úton, és a Hotel Wellington utolsó vendégei is igyekeztek már aludni térni. A ház csak néhány lépésre volt a szállodától, Nina gyakran nézegette az utazók bőröndjeit, és remélte, hogy egy nap ő is elutazhat innen. Elutazni, de hová?

– A nagyapához. Velencébe szeretnék menni, Misa nagyapához. Ő nagyon szeret, és tudja, hogy hogyan kell szórakoztatni engem... Adóne! – kiáltott fel Nina –, esküszöm, holnap, miután megreggeliztem, felhívom őt, és megkérdezem, hogy elmehetek-e hozzá.

A kutya félálomban fűjt egyet, és hirtelen felugrott, összenyomva szegény Platónét, a vörös kiscicát, akit Nina pár hónappal ezelőtt talált a Prado képtár előtt.

Platone reakciója ösztönös volt: karmait belemélyesztette Adóne orrába, aki úrikutya módjára, és tényleg az is volt, sznob arckifejezéssel végigmérte a macskát, és leugrott az ágyról, hogy elterüljön a szekrény előtti szőnyegen. És egyébként is: elfogadta, hogy együtt éljen egy kóbor macskával!

Nina mosolygott, megsimogatta a kutyát, aztán szeretetteljesen kezébe vette Platónét, és magával vitte az ágyba. Egy utolsó pillantás a Holdra és a csillagokra és... az álom betakarta minden gondolatát.

Reggel pontban fél nyolckor Carmen lépett be a kis szobába, kezében tálcát tartva: tejet, péksüteményt, feketeáfonya-lekvárt, banánt és egy pohár friss vizet hozott.

– Hermosa, szépségem, ébresztő! Kész a reggeli – mondta letéve a tálcát a kis asztalra, a kupac Birian Birov-könyv mellé. Nina csak fél szemét nyitotta ki, és elégedetlenkedve mondta a néninek, hogy mindjárt fölkel.

– Megiszom a tejet, aztán telefonálok a nagyapának. Hol van a telefonom?

– A telefon?... Édes istenem, hát... kislányom, a telefon Andoránál van. Eldugta. Tudod milyen, nem akarja, hogy használd. De mielőtt még megharagudnál, nézd, mi van a kezemben: meglepetés.

Nina felpattant, lelökven az ágyról szegény Platónét, ránézett Carmen nénire, aki egy levelet nyújtott felé.

– Ez a tied. Misa nagyapától jött. Míg megkeresem a telefonodat, olvasd el.

Nina kulcsra zárta a szobácska ajtaját. Fogta a pohár vizet és egy szempillantás alatt megitta; megragadta a kis tányért, és beleöntötte a tejet Platónénak; meghámozta a banánt, harapott belőle egy darabot, a maradékot Adónének adva, aki megőrült érte. Megtörülte kezét egy rózsaszín kendőbe, és végül kibontotta a levelet, mialatt a kutya beledugta mancsát a feketeáfonya-lekvárba.

Nina mohón olvasni kezdett.

Moja gyévocska! (Drága kislányom!)

Sürgősen beszélnem kell veled. A mobilt nem veszed fel, és az otthoni telefonban Andora mindig azt mondja, hogy épp nem vagy ott. Tudom, hogy nem értesz egyet, de légy türelemmel, nem maradsz már ott sokáig. Egyetlen egyszer sikerült Carmennel beszélnem, de megkértem, hogy ne mondjon neked semmit, nem szeretném őt is kellemetlen helyzetbe hozni. Tudod, a Rossz gyakran befészkel magát a család szívébe. Ezt mindig tartsd szem előtt!

Még ha most nem is érted... nemsokára meg fogod érteni.

Édes kiscsibém, kérlek, gyere ide a lehető leghamarabb, mert fontos dolgok történnek. Lehet, hogy különösnek tűnik, de szükségem van a segítségedre. El kell magyaráznom neked dolgokat... tanítanom kell téged. De ne mondj semmit a szüleidnek! Majd én beszélek velük. Ne telefonálj nekem, és levelet vagy táviratot se próbálj küldeni. Mindent lehallgatna az, akinek nem szabad megtudnia, hogy Velencébe jössz.

Hozd az összes csomagodat, Platónét és Adónét is. Várlak.

Ó, majdnem kiment a fejből: ne feledkezz meg az alkímiakönyvekről sem, amiket kölcsönadtam. Erről jut eszembe; hogy megy José professzorral? Okos? Csókollak, és ne felejtsd el elégetni ezt a levelet, mihelyt elolvastad. Elküldöm a Madrid–Velence repülőjegyet is. Június 3-án a 18 órakor induló géppel kell jönnöd. Már megvan a hely a kutyának és a macskának is. Jó utat, ne félj!

Bármi történik is, én mindig melletted leszek.

Gyed Misa (Misa nagyapa)

Május 24., Velence

23 óra 45 perc, Dózse Palota

...

„Mit tegyek?” – gondolta magában. Megijedvén, beszaladt Carmen néni szobájába, aki erősen körültekerte és bekötözte a kezét egy rózsavízzel átitatott kendővel. Platóné elkeseredetten nyávogott és felmászott a szekrény tetejére, míg Adóné ugatott és kaparta a bejárati ajtót, mintha indulni akarna valahová. Carmen nem tudta, hogyan nyugtassa meg Ninát és az állatokat. Úgy tűnt, hogy ezen az éjszakán elszabadul a pokol.

És igen, a pokol valóban ott volt. Ott volt mindenhol. Ott volt a levegőben. Nina továbbra is friss vízzel mosta a kezét, de a Gonosz csillaga továbbra is ott maradt, belenyomtatva a húsába, és semmi sem tudta letörölni onnan és visszaváltoztatni rózsaszínre. Csak a nagypapa tudta volna, mit kell tenni... Látni akarta őt. El akart menni hozzá, hogy mindez elmúljon.

Amíg a csapból ömlő vizet a markába gyűjtötte, és erősen dörzsölgette a kezét, belenézett a tükörbe, és látta, ahogyan egy rettentő csúnya, kopasz férfi arca bukkan elő egy sárga füstfelhőből. Szürke és kicsi szemek, kis fekete kecskeszakáll az állán, és sárga fogak. Mit keres egy szörny az ő fürdőszobájában?

Nina kinyitotta a száját, hogy kiáltson, de még nyöszörögni sem sikerült. Így maradt; megrémülten és hitetlenkedve. Az ember nevetett és továbbra is meredten nézte őt. Néhány másodperc után a szörny képe eltűnt, és a sárga füstből ott maradt a tükörbe belevésődve egy betű: K.

Nina kinyújtotta a kezét, hogy megérintse, de mihelyt csak egy ujjal is közelített, ismét a saját képe jelent meg. Az a borzasztó férfi eltűnt, és a K betű sincs már ott! Azt gondolta, hogy hallucinált. Hogy lázas. Tekintete a jobb kezére tévedt: a csillag még nagyobb lett, olyannyira, hogy az öt csúcsból az egyik egyenesen elérte a középső ujját. Kétségbeesett volt és összezavarodott. Ezerrel vert a szíve, és remegni kezdett a lába. Ki volt az az ember? Mit akart jelenteni az a K? Talán egy név kezdőbetűje? Nina senki ilyet nem ismert, nem tudta honnan jöhetett, és mit akarhatott tőle. Higgadtan ment le a lépcsőn, belépett a konyhába, és megkérte a nénit, hogy főzzön neki egy hársfa- és mályvafőzetet, hogy megnyugodjon. Nem mesélt el semmit, mert nem tudta, hogyan mondja el a néninek. Ha megmondta volna neki, hogy látott egy szörnyet a fürdőszoba tükörében, az biztosan örültek nézte volna.

Éjjel egykor a kutya és a macska még nem higgadtak le. Carmen adott egy jó kis csontot Adónének, hogy megpróbálja megnyugtatni őt, de minden eredmény nélkül. Platóné felálló szőrrel és tágra nyílt szemekkel fel-alá szaladgált, felugorva a székekre és az asztalokra, míg Nina itta a forró főzetet. Hirtelen megszörrent a telefon.

Ki lehet az ebben az órában?

Carmen felemelte a kagylót, meredten nézve Ninát, a kutya és a macska is megálltak, mintha áramütés érte volna őket.

– Halló? Igen... igen... ó, Istenem! Mikor? És hogy történt? Ó, Istenem... mit tegyünk? Vera és Giacomo tudják?... Majd Ninával beszélek én.

Carmen dadogni kezdett, szemei megteltek könnyel, letette a telefont és szorosán átölelte Ninát.

– Nézd, drágám, borzasztó dolog történt. A nagypapa... – Carmennek nem sikerült befejeznie a mondatot, mert Nina kiabálni kezdett:

– Nem, nem!... Misa nagypapa, nem! Nem halhatott meg!

– De igen, kincsem. Tudod, infarktus... de nem szenvedett. Egy pár órája történt. A drága Ljuba találta meg őt élettelenül elterülve a földön. Még most is sokkos állapotban van szegény asszony. Tudott, több mint harminc évig gondoskodott Misáról Espasia nagymama halála után – magyarázta zokogva Carmen.

Nina fölborította a csészét a főzettel, felpattant és a szobájába ment, kizárva kutyát, macskát és a nénit is. Egyedül akart lenni. Mint mindig, az ablakból nézte az eget, de azon az éjszakán nem voltak sem csillagok, sem a Hold. Sötét volt. Sötétség, ami az ürességhez hasonlított. A semmihez.

Egy percnyit sem tudott aludni, leült az ágyra, hogy nézze a szekrényt és a még nyitott bőröndöket. Nagypapára gondolt, a halálára, aztán visszatért emlékezetébe annak a szörnyű embernek az arca, akit a fürdőszoba tükreben látott. A nagypapa édes arca folyton a szörny arcára került, ami hol megjelent, hol eltűnt. Ninát hatalmába kerítette a félelem.

– Miért nem várt meg? Miért ment el köszönés nélkül? Nagypapa, miért tetted? Nagypapa, ki az a szörny? Nagypapaaaaa, válaszooolj!!!!!! – Szegény Nina! Keservesen zokogott, nem tudott megnyugodni.

...

A repülő már két órája felszállt, és Nina kicsit megnyugodott a nagypapára gondolva. Vele álmodott. Derűs hangon szólt hozzá: „Ninácska, ne aggódj. Mindent meg tudsz tenni, amit kell. Mindig melletted leszek. Ne hagyd, hogy a fájdalom legyőzzön. Ne légy szomorú. Velencében minden más lesz. Sok próbán kell majd túljutnod... és biztos vagyok benne, hogy menni fog.” A nagypapa arca eltűnt a felhők között, és az álom véget ért. Nina elmosolyodott, és megnézte a kezét: a csillag ismét kicsi és rózsaszín lett. A rossz jel varázslatosan eltűnt.

MÁSODIK FEJEZET

Az Espasia Villa

...
– Gyere, menjünk a Kandalló Szalonjába, elmesélem neked, hogyan halt meg a nagypapád – mondta elkomolyodva a gömbölyded Kalácska.

– Este tíz óra volt, már lefeküdtem, amikor ebből a szobából jövő kiáltásokat hallottam. Azonnal iderohantam, és amikor beléptem, Misa professzort a földön találtam. Mozdulatlanul, tágra nyitott szemekkel. Ezt szorongatta a kezében.

Ljuba egy aranyból készült jogar-féleséget mutatott, amelynek a feje egy furcsa madarat ábrázolt, két rózsaszín kővel a szemek helyén. A rúdján kibetűzhetetlen írás díszelgett. A dadus folytatta a történetet:

– Először megpróbáltam magához téríteni, de hiába. Azonnal orvost hívtam. Amikor megérkezett, már nem tudott többet tenni, mint megállapítani az infarktus okozta halált. Összezavarodtam, nem érttem semmit. Tudod jól, hogy a nagypapád nem volt szívbeteg. Nagyon is jól volt. De az orvos elmagyarázta nekem, hogy idős korban az infarktus elég gyakran fordul elő. Tessék, Nina, azt hiszem, úgy lenne jó, ha ez a tiéd lenne. Nem tudom, mi lehet, a professzor úr mindig magánál tartotta. Ó, majdnem elfelejtettem: a jogar mellett volt neked egy levél is. Azt hiszem, kevéssel azelőtt írhatta, hogy meghalt – és míg beszélt, átadott Ninának egy borítékot, amit a kislány gyorsan föl is bontott.

A szöveg rövid volt:

Imádott unokámnak, Ninácskának.

A szavakban, a gondolatokban, a színekben és a számokban van az univerzum eredete. Ne hagyj, hogy a sötétség elnyelje a Fényt! Töröld el az Időt, és szárnyalj!

Kandalló Szalonja, június 2., 21 óra 30 perc.

1004104 **MISA NAGYPAPA**

Misa nagypapa

....

Nina meghallgatta Kalácska szavait, miközben az anyajegyet figyelte a kezén és a Taldom Luxot.

„A csillag és ez a jogar. Két nagyon fontos dolog, amik a nagypapához kötnek engem – gondolta. – Az a rendeltetésem, hogy itt éljek és folytassam azt, amit ő csinált.”

...

Mint ahogy sokszor látta filmekben, végigtapogatta a falakat, megérintve kezével az összes tükröt, hogy meglássa, nem nyílik-e valamelyik.

És úgy is lett. Egyik tükör a másik után kezdett mozogni, először jobbra, aztán balra, látni engedve, hogy mi van belül: száz meg száz felakasztott ruha. Gyönyörűek voltak, finom eleganciájú, divatos darabok. Espasia nagymama mindigis kifogástalanul öltözött. Amikor az utolsó tükörhöz ért, megpróbálta elmozdítani, hogy meglássa, mi van mögötte, de nem történt semmi.

A tükrök hirtelen tűzvörössé váltak, és lassan megjelent egy kép. Igen, ő volt... a szörny! Az a borzasztó arc, amit Nina a madridi házban látott, ismét testet öltött.

Ninán úrrá lett a rémület, reszketett a lába, és már a torkában dobogott a szíve. Borzasztó volt annak az embernek az arca: rossz szellemnek tűnt. Gúnyosan nevetett, gyűlöletes és alattomos pillantásokat lövellve szét. A kislány, a félelemtől megbénulva, ott maradt meredt tekintettel nézve a tükröt, és érezte, hogy a Gonosz körülveszi. Ez az ördögi arc a szoba minden pontjáról provokálta őt. Néhány másodperc után a szörny képe eltűnt, a tükrök bepárasodtak, hogy aztán megjelenjen rajtuk a szokásos K.

– Már megint te, te átkozott! Takarodj! Takarodj! Hagyj engem békén! – ordította Nina, és megpróbálta letörölni kezével a sátáni betűt, de mihelyt meg akarta érinteni azt, a félhold fénye kialudt, és a tükrök visszatértek helyükre, nyomot sem hagyva a felkavaró képekből.

Nina teljes sötétségben találta magát. Megpróbálta tapogatózva elérni az ajtót, hogy kimehessen. Hirtelen lent, majdnem a padlón meglátott két kicsi tűzpiros gömböt, amint felé emelkednek. Ijedtében felsikoltott. S míg kiabált, egy váratlan lökés ragadta magával, és végül a földön terült el.

– Hagyjál engem, átkozott szellem! – kiáltotta, ahogy csak a torkán kifért. Aztán érezte, hogy megnyalják az arcát.

...
Majd megnézte a kristálygömböt és a nagypapa fekete füzetét. Boldog volt, hogy már előző este megtalálta őket. Úgy tűnt, van valami összefüggés e tárgyak és a történetek között. Ezek a dolgok már az övéi voltak, de éppenséggel nem értette, mire használhatná őket. Forgatta és csak forgatta kezében a Taldom Luxot; súlyos volt, és azok az írások a rúdján érthetetlennek látszottak. Annak a furcsa, rózsaszín szemű madárnak a feje különösen szép volt, és a kövek úgy csillogtak, mint kis szentjánosbogarak. Nina behunyta a szemét, kezei közt szorongatta a Taldomot, és megint félelem fogta el. Ezer kérdés járt a fejében, de főleg egy volt, ami elkésértette: a nagyapát megölték? Ha ez igaz, akkor a gyilkos szabadon jár-ke. Egy gyilkosság, ami az Espasia Villában történt? K lenne a gyilkos?

De ez még csupán a kezdet volt. Nina mágikus élete épphogy csak elkezdődött.

HARMADIK FEJEZET

Misa nagyapa laboratóriuma

A magasán a lagúnák fölött repkedő kis verebek csicsergése és a sirályok rikácsolása, beszűrődött az ablakon. Ennek a napfényes reggelnek a harmóniáját csak Ljuba hangja törte meg. Szinte dübörögtek a dadus szavai a Narancsos Szalonban:

– Kérlek, magyarázd meg José professzor úrnak, és küldd el nekünk az engedélyeket, hogy Nina levizsgálhasson itt, Velencében. Nagyon kevés időnk van, a tanári kar néhány hét múlva összeül. Sietnünk kell.

A telefonvonal túlsó végén Carmen volt:

– Ljuba, az iratokkal együtt elküldök neked egy írást is, amit Nina nagyon nagyra becsült. Képzeld, itt Madridban az ágya fölé volt kifüggesztve. Andora napról-napra egyre rosszabb, elhatározta, hogy ki fogja dobni, ezért döntöttem úgy, hogy most elküldöm neked. Nina biztosan örülni fog neki. Csókollak téged is, és mindenképp add át a kis Ninának is, hogy puszilom. Szervusztok!

Délelőtt kilenc óra volt, és Nina még nem ment le reggelizni: a szőnyegen ült Adóne és Platóne társaságában, és a nagyapa fekete füzetét lapozgatta, ami tele volt azokkal a különös és érthetetlen írásokkal. „Egyszerűen muszaj megértenem ezeket a jeleket, és kész! Mától elkezdem a kutatást.”

Gyorsan felöltözött, fogta a füzetet, a két titokzatos kulcsot, a kristálygömböt, és a Taldom Luxot; lement a lépcsőn és belépett a Hercegi Szalonba, még odakiáltva a dadusnak:

– Kalácska, ne gyere be ide semmiképpen!

Ljuba, aki már előkészítette a tejet és a kétszersülteket, tálcával a kezében állt, és minden zokszó nélkül csak annyit mondott:

– Jól van, jól van. De ma délután öt órakor pont miattad jön ide pár ember. Próbáld meg nem elfelejteni.

– Kik azok? – kérdezte Nina kíváncsian.

– Gyerekek, akiket a nagyapád minden csütörtök délután idehozott. Rengeteg dologról beszélgetett velük, és gyakran itt maradtak vacsorára is. Szeretnének megismerni téged. Majd meglátod, igazán rendes kölykök.

Nina arckifejezése kicsit gondterheltté vált, azokkal a gyerekekkel való találkozás most valahogyan nem volt ínyére. Lassan belépett a Hercegi Szalonba, felkapcsolta a lámpát, ami az íróasztalon állt, és a két kulcsot nézte. A félhold alakút, amivel kinyitotta a Tükrök Szalonját, és a másikat, a csillag formájút. Fogta az utóbbit, hogy megpróbálja kinyitni a könyvespolcra félig elrejtett kis ajtót, hogy bejusson a nagyapa titkos laboratóriumába.

Nagy meglepetésére látta, hogy nincs rajta semmilyen zár. A magasban, bal oldalon, a fa ajtókeret peremén volt viszont egy kicsi, tökéletesen gömbölyű kagyló. A kislány nézte a kristálygömböt, amit a kezében tartott, és hirtelen megértette, mit kell tennie: közelebb húzódott a kis ajtóhoz és remegő kézzel bedugta a gömböt a kagylóba.

Két határozott kattanás, a kis ajtó hirtelen kinyílt, és a gömb ott lenn gurult vissza. Nina fölvette, és a torkában dobogó szívvel belépett a kék fényvel megvilágított laboratóriumba. Az ajtó magától bezáródott mögötte. Nina fölemelte a tekintetét, és látta, hogy a magasban van egy másik bevéselt kagyló. Tehát a gömböt kell használni, hogy ki- vagy bejusson ide az ember. Az volt a laboratórium kulcsa. Zsebre tette a kristálylabdát. Észrevette, hogy milyen egyszerű kép tárul elé.

Lepárló készülékek, fedeles dobozokból kicsik és nagyok, színes folyadékokat tartalmazó üvegcsék, rengeteg kupac csillogó kő és fém, valamint több tucat papír a nagyapa írásaival. Borzasztóan különös formájú eszközök, gyűrűk és ólomgömbök, hatalmas kanalak és kis lapátok, egy mérleg három tányérral, és egy hatalmas derékszögű óra, négy darab négyszögre osztva, amik a másodperceket, a perceket, az órákat és a napokat mutatták. Az óra fölött egy rózsaszín felirat volt:

AZ IDŐ SZOLGÁL, DE NEM LÉTEZIK

Az egyik könyvespolc mellett egy óriási kép bolygókat, csillagokat és galaxisokat ábrázolt; amolyan térkép-féleség volt a világmindenségről. Az egyik galaxison, a legtávolabbin, be volt jelölve egy piros pöttyel egy bolygó vagy talán egy csillag.

A szemközti falra, bal oldalra felakasztottak egy nagy rézfazekat, benne nagyon finom szemcséjű porral. Nina felismerte: zafir és arany keveréke volt. Jobbra, a szoba sarkában, Nina észrevett egy fekete márványból készült kis kályhát. A tüzet már begyújtották, és rengeteg lángocska ragyogott ezernyi színárnyalatban. Aztán Nina figyelmét mágnesként magára vonta az a hatalmas könyv, ami a kísérletezőasztalon hevert. Az aranyból és ezüsből készült borító közepén egy nagyon különös madáralakzat pompázott; ugyanaz, mint a Taldom Luxon. Nagy, kidomborodó, fekete betűkkel állt rajta a cím: *Systema Magicum Universi*.

– A világ minden csokoládéjéért! – kiáltott fel Nina körbeforogva.

Kinyújtotta a kezét, és megérintette a könyvet: ilyen szépet még soha életében nem látott. Finoman fölemelte a borítót, és hatalmas meglepetésére alatta egy borítékot talált, amire az ő neve volt írva. Igen, pont az ő neve: Nina. Egy levél volt benne.

Moja Ninácska!

Ne félj, még csak az elején jársz. Kövesd mindig az én irányításomat, és amikor elveszettnek érzed magad, csak lapozd föl ezt a könyvet, és megtalálod, amit keresel. Most fordítsd el a zöld fogantyút a kályha mellett. Ne aggódj, az a tűz nem árthat semminek, de mindig égni fog. Ne feledd: a szavakban, a gondolatokban, a színekben, a hangokban és a számokban van a világmindenség eredete. Vedd észre, hogy a sötétség elnyeli a fényt. Töröld el az időt, és repülj!

1004104 **MISA NAGYPAPA**
Misa nagypapa

Reszketett, de mégis melege volt. Ezerrel vert a szíve, kiszáradt a szája és csak meredten nézett. Nina félt. A nagypapa aláírását mindig azok a különös jelek és egy számsor kísérték. Aztán az az utolsó mondat: „a szavakban, a gondolatokban... Töröld el az időt, és repülj!”. A nagypapa, mielőtt meghalt, az utolsó levelében már írta ezt: abban, amit Ljuba adott át neki.

„Repülni, igen... Annyira szeretnék ott fönt repülni! A világmindenségben.” – Tekintetét ismét az égről készült hatalmas térképre függesztette, ami a falon lógott. Nina sóhajtott egyet: „Ó, igen. Tudom, drága nagypapa, hogy egy nap majd ott fogok repülni a csillagok között.”

A kislány összességében boldog volt, de mérhetetlenül összezavarodott. Nagy kíváncsisággal odament a zöld fogantyúhoz és elfordította: a falból egy kis vetítővászon jött elő, és néhány másodperc után kezdetét vette egy film, amelyben a nagypapa beszélt, még hozzá rendkívül feldúltan:

21 óra 55 perc van, június 2-a. Amikor ezt a felvételt megnézed, én már nem leszek ezen a Földön. Nincs sok időm magyarázkodni. Veszélyben vagyok, és tudom, hogy ma este Karkon Ca' d'Oro szembe fog szállni velem. Azt hiszem... úgy gondolom, hogy ez alkalommal nem fog sikerülni. Már csak néhány perc, és ideér. Megmutatom neked a fényképét. Tessék, nézd meg, soha nem szabad megbíznod ebben az emberben és az ő növendékeiben. Meg fogod ismerni őket: mindannyian K betűs pulóvert viselnek. Ők maguk a Gonosz; a Taldom Lux és a titkaim birtokába akarnak jutni. Ne feledd, kicsikém, Xoraxot meg kell védeni.

Giudecca szigetének négy gyermekével fogsz találkozni. Ők a barátaid lesznek. Fogadd el a segítségüket, tanulj és foglald el magad... biztos vagyok benne, hogy neked sikerülni fog megmenteni Xoraxot. Keresgélj a könyvekben, olvasd a leveleket, menj be a Tükrök Szalonjába és vedd a Füstgyűrűt! Nyisd ki a laboratórium csapóajtáját: menj át az alagúton!

Meg fogsz érteni mindent, drágám. MEGÉRTENI!

Először is meg fogod tanulni Xorax ábécéjét. Az utóbbi hónapokban rengeteg nyomot hagytam, hogy segítsék téged, mert tudtam, hogy többé engem már nem fogsz látni. Bizonyos dolgokat magadtól kell megértened, nem tudok elmondani mindent. Te is tudod, Nina, hogy nekünk, alkimistáknak ez a szabály.

Igen, hallom, épp most érkezik Karkon... mennem kell... mennem kell... Viszlááát!

A felvétel váratlanul fejeződött be, és Nina, megszedülve és megfélemlítetten, mozdulatlanul állt ott és bámulta a már fekete és néma képernyőt.

– Xorax? De hát mi az?... Az a fénykép Karkon Ca' d'Oro-ról. Igen, biztos: pont az a szörny, aki a tükrökben bukkan fel. És a K, igen, Alvise és Barbessa K-ja. Tessék, ők a gyilkosok! – Nina hangosan beszélt, és idegesen sétálgatott föl-alá a laboratóriumban, a Taldom Luxot szorongatva.

– Rengeteg dolgot kell csinálnom... be kell mennem a Tükrök Szalonjába, és fognom kell a Füstgyűrűt. De hogy csináljam? Hogy csináljak mindent?

Nagyon nyugtalan volt; ismét elfordította a zöld fogantyút, és a felvétel újra elindult, még egyszer meghallgatta a nagypapa rövid beszédét, nézve rémült és szomorú arcát. Megfogadta magában, hogy mindent megtesz, amit csak kell.

Először is el kellett olvassa a könyveket, meg kellett találja a leveleket, és rá kellett jöjjön, mi is az a Xorax. Ezen kívül a nagypapa beszélt neki négy gyerekről, akik majd segíteni fogják.

„Talán azok a gyerekek azok, akik ma délután jönnek el meglátogatni engem” – gondolta elmerengve. „Igazán kíváncsi vagyok már rájuk.”

Míg a kezébe vette a kristálygömböt, leejtette a földre a kulcsokat, amik a csapóajtóra estek, amiről a nagypapa beszélt.

– Ó, íme a csapóajtó. A nagypapa egy alagútról beszélt. De vajon hogy nyílik?” – kérdezte magától, aztán figyelmesen körülnézve azt gondolta: „Talán ezek közül az egyik kulcs ide illik.”

A csapóajtó közepében egy csillag-alakzat vésete látszott, pontosan ugyanolyan, mint az egyik kulcs. Nina odatette, de a csapóajtó nem nyílt. Megpróbálta még egyszer, kétszer, háromszor, de semmi nem történt.

„Itt valami mást kell használni. De mit?” – aztán eszébe jutott, hogy a nagypapa biztosan hagyott neki valami nyomot, hogy megtalálja a megoldást. Odament az asztalhoz, fogta a hatalmas könyvet, és elkezdte lapozgatni. Óriási meglepetésére látta, hogy a lapok üresek.

Igen, hófehérek! Egy szó sincs rajtuk! Csak az első oldalon látszott valami. Valójában nem is egy papírlapnak látszott, inkább egy meghatározhatatlan színű folyadék felületének. Hirtelen feltűnt egy írás, amit - ki tudja honnan - egy mély hang kísért:

***Isten hozott, Nina!
Én a Varázslatos Világmindenség Könyve vagyok, aki társad leszek az utadon.
Sok kalanddal kell szembenézned.***

Nina rémulten ugrott hátra. Behunyta a szemét, majd ismét kinyitotta, a hatalmas, varázslatos könyvet bámulva.

– Beszélisz? Te egy beszélő könyv vagy? Az isten szerelméért, mi történik? – kiáltotta.

A könyv és az írás mozdulatlanok voltak, senki sem válaszolt Ninának, aki félénken közelebb lépett. Ebben a pillanatban egy másik írás jelent meg, és újra felcsendült a hang:

Helyezd ide a kezedet a csillaggal, és tedd fel a kérdésedet.

Nina ijedten, ugyanakkor elbűvölve kinyújtotta az egyik ujját, és megérintette azt a folyékony lapot. Rájött, hogy nem vízből van, de az ujjja elmerült benne anélkül, hogy látná, mi lehet az alján. Varázslat. Bizony, Nina egy csodálatos varázslat részese volt.

Most már minden félelem nélkül odatette a kezét, és föltette az első kérdést:

– Könyv, mi az a Xorax?

A Könyv egy zöld fénycsóvát bocsátott ki magából, majd néhány másodperc múlva megadta a választ:

Xorax az Alkímiai Galaxisban található; az alkímiai rendszer harmadik napjának Hatodik Holdja. Kétbillió fényévnnyi távolságra van a Földtől. Xorax a Varázslatos Világmindenségben ott található, ahonnan az élet származik. A Hatodik Hold smaragdzöld színű. Xorax legfőbb alkotóeleme a fény.

Minden intelligens lény fényből van; a házaik és minden építményük is sűrű fényből készült. A xoraxiak leginkább a levegőben élnek, és emberi alakjuk van. Csak a szemüket és a szájukat lehet látni. Nagyon intelligens lények, békeszeretőek, mágikusak, de nem hagyhatják el végleg a Hatodik Holdat.

Repülnek és hihetetlen gyorsasággal érnek egyik helyről a másikra. Más bolygókon azonban nem tudnak élni. Egyetlen eszük, hogy kapcsolatot teremtsenek a világmindenség más élőlényeivel, beleértve az embereket is, az alkímia és a mágia.

A xoraxiak célja, hogy legyőzzék a Gonoszt a világmindenségben; ezért tartják a kapcsolatot a Jó Mágusokkal, mint a te nagyapáddal, Misával.

Az írás épp olyan hirtelen tűnt el, mint ahogyan megjelent. A Könyv, miután beszélt, ráijesztve Ninára, gyorsan becsukódott. A kislány nézte a csillogó borítót, a titokzatos madár képével. Megrázta a fejét; verejtékcseppek gördültek le az arcán.

– Egy varázslatos világ; fényemberek világa. De hát ez csodálatos! Fantasztikus! De hogyan tudta felfedezni Xoraxot a nagypapa? Hihetetlen, igazán hihetetlen – mondta halkán. Vetett egy pillantást a falra akasztott világmindenség-térképre, és megértette, hogy az a pirossal jelölt pöttyöcske nem más, mint Xorax, a Hatodik Hold. Épp az a bolygó, amit meg kell mentenie, ahogy Misa nagypapa mondta neki. Teljesen kábultnak érezte magát, de nem tudott nem boldog lenni, hogy folytathatja a nagypapa munkáját. Kezdte megérteni, hogy valóban olyan kalandokban lesz része, amelyenekről mindig is álmodott.

A laboratórium órája már 17 óra 1 perc 3 másodpercet mutatott. Késő volt, a Giudecca-i gyerekek már biztosan várják őt a Narancsos Szalonban. Nem akart rossz benyomást kelteni. Találkoznia kellett velük. Kivett egy papírzsebkendőt a zsebéből, letörölgette verítékező homlokát és kilépett a laboratóriumból, otthagya az asztalon a Taldom Luxot, a fekete füzetet és a kulcsokat. A kristálygömböt a zsebébe dugta, és futva ment a Narancsos Szalonba.

...

Vacsora után, míg Ljuba és Carlo a konyhában csevegtek, Nina ismét bement a laboratóriumba. Most, hogy már megértette, hogy Xorax a Hatodik Hold, minden mást is meg akart ismerni.

Kinyitotta a mágikus Könyvet, jobb kezét ráhelyezte a folyékony lapra, és kérdezett:

– Könyv, a nagypapa ismerte Birovot?

Néhány másodperc múlva előtűnt a válasz:

Birian Birov sci-fi író és nagy tudású alkimista volt.

A te nagypád sok-sok éve ismerte őt. Ha többet akarsz megtudni, vedd elő a 18-ik könyvet az ötödik könyvespolcra a Hercegi Szalon bal oldali könyvszekrényéből.

A Systema Magicum Universi bezárult, magára hagyva a tétovázó Ninát, aki azonnal távozott a laboratóriumból. A Hercegi Szalon teljes sötétségbe borult. A villanykapcsoló felé tapogatózott, és fölkapcsolta a két csillárt, majd odahúzta a kis létrát a könyvszekrényhez. Fölszaladt gyorsan az ötödik polcig, ahol megtalálta a könyvet. Cím nélküli, szürke borítójú könyv volt, a lapjain egy szó sem látszott, csak finom vonalakat tartalmazott. Mihelyt levette a polcra, észrevette, hogy a szekrényben van egy barna kis szelence. Kinyitotta, és egy levelet talált benne:

Én és Birian Birov barátok voltunk. Ő úgy döntött, hogy inkább író lesz, annak ellenére, hogy igen kiváló alkimista volt. A Föld Jó Mágusai közé tartozott, ugyanúgy, mint én. Csak elkövetett egy hibát, ami az életébe került. Túl sok igaz dolgot írt meg sci-fi könyveiben. Karkon Ca' d'Oro, az ellenségünk tudni akarta Xorax titkait, de Birov nem beszélt. Ezért ez a kárhözatra ítélt és gonosz Karkon megölte őt Pandemon Mortalisával. Ez egy általa létrehozott kard, ami egy elektromos kisülésével végez áldozataival.

1004104

MISA NAGYPAPA

Misa nagypapa

TIZEDIK FEJEZET

A Gughi repülése és a Húsvét-szigetek

...
Az összes gyerek behunyta a szemét, és megette a mágikus virágot. Milyen jó is volt! Nina fogta meg először az élő ezüst és a kén keverékét tartalmazó kémcsövet, és... egy, kettő, három, négy, öt, hat, hét és nyolc korty. Mindannyian így cselekedtek.

– Mmm, de jó, karamella ízű! – mondta Fiore.

Miután megitták a 8-as számú folyadékot is, az öt gyerek lába fölemelkedett a padlóról, körülbelül egy méternyire.

– Oaúúúú, de hát repülünk... igazán repülünk! – mondta izgatottan Cesco.

Nina szorosán fogta a kezében a Taldomot, és nézte a magasból a könyvre helyezett Jambirt. A medál fényleni kezdett, és fénye piros gyűrűt alkotott. Szemmel láthatólag egyre szélesebbé válva a fénysugár körülölelte a levegőben lebegő gyerekeket.

A *törzsfőnöki hatalom útjai* hirtelen kinyílt, és lapjai gyorsan pörögni kezdtek, míg meg nem álltak annál a fejezetnél, ami a Húsvét-szigetéről beszélt. Három lap ki is szakadt belőle, ezek Ninához repültek, aki gyorsan megragadta őket.

– Nézzétek, a rejtélyes szigetre fogunk menni. Ezek a lapok a Húsvét-szigetéről beszélnek, a Csendes-óceánon, ahol hatalmas szobrok vannak. Van egy ábra is; térképnek tűnik. Négyezer évet fogunk visszamenni az időben... fantasztikus lesz. Ne féljete, a Taldom és Xorax megvédenek minket.

Mihelyt abbahagyta a beszédet, látta, hogy a piros fénykör egyre sűrűbb és szűkebb lesz. A fény hengert alkotott, és teljesen beborította a gyerekeket.

Elérkezett a sötétség. Olyan koromsötétség, mint a csillagok nélküli éjszaka. Egyikük sem látott már semmit, Fiore félelmében kiabálni kezdett, és vele együtt Dodo, Roxy és Cesco is.

Nina így kiáltott:

– Fogjuk meg egymás kezét, maradjunk együtt. Nem kell félni.

Egy hirtelen támadt, erős szél elsodorta a gyerekeket; egyiket a másik után, akiknek már nem sikerült megfogniuk egymás kezét, elmerültek a fagyos forgószélben. A levegőben forogva és bolyongva végül egy alagútban kötöttek ki. A vége felől egyre jobban közeledett egy fehér színű fény.

A szellőkésések langyos szellővé enyhültek. Mindannyian körülnéztek, és látták, hogy már nem az Acqueo Profundisban vannak, hanem egy talaj és égbolt nélküli térben lebegve. Nem látszott sem az eleje, sem pedig a vége.

Egyik pillanatról a másikra egy hatalmas és gyönyörű szép teremtmény jelent meg: a Gughi.

A Hatodik Hold mágikus madara könnyedén repdesett a gyerekek előtt. Dallamos éneke lecsillapította háborgó lelküket, és szétoszlatta félelmüket.

– De hát... ez a Gughi Xoraxról. Idejött... közénk – kiáltott föl meglepetten Nina.

– Igen, ez tényleg ő. Csodálatos. A tollai teljesen aranyból vannak – mondta Cesco, miközben megpróbálta kezével tartani a szemüvegét, nehogy lerepüljön róla.

A Gughi leereszkedett, rebegtette sűrű szempilláját, kimeresztette rózsaszín szemét és Ninát nézte. Fölemelte őt a csőrével pont a saját fejére helyezve, míg a másik négy gyerek egyenként elhelyezkedett a négy hatalmas, aranyozott szárnyon.

Nina a magasba emelte a Taldom Luxot, és úgy mondta, mint egy igazi lovag:

– A Gughival repülünk. Gyerünk, menjünk a Húsvét-szigetekre! Kezdődjön a kaland!

A Gughi kinyitotta a csőrét és elmosolyodott, aztán a hasához húzta egyetlen és jókora méretű lábát, és fölszállt. A gyerekek, a szárnyakat szorosán ölelve, látták újra fölírmleni az eget, világoskéken, könnyű sárga és narancsszínű felhőkkel barázdáltan, aztán lent a mélyben a Csendes-óceánt, egy mérhetetlen nagy kék vízfelületet, ahol számos delfin és barázdás bálna játszadozott. A Gughi lassan leereszkedett, és a fodrozódó hullámok között, amelyek megtörték a sziklákon, megjelent a Húsvét-szigetek, a Rapa Nui, ahogyan a maorik, az ősi lakosok hívják.

A madár elrepült a Tanga Poepoe Teokopi fölött. Ez egy elhagyott partszakaszon emelt épület, aminek hajó alakja volt: a hajó orra 14 méter magas és 26 méter hosszú, míg a fara a 6 méter hosszúságot és a 10 méter magasságot is elérte. A gyerekek a magasból nézték a még érintetlen, óriási, kőből készült hajót. A Gughi finoman lesiklott a földre, ami olyan fekete volt, mint a szurok, és a madár finom, sötét port kavart föl, belepve a gyerekek

ruháit és haját. Az antik hajóépítmény körül vulkanikus sziklák magasodtak, és hatalmas, örökzöld mezők terültek el. A fű kicsi volt és szépen gondozott, de egyetlenegy fa sem látszott sehol.

Amikor földet ért a lábuk, a Gughi ugrott három óriásit, összekuporodott egy súlyos sziklatömb mellett, fejét szárnyai közé dugta, és elaludt.

Nina és a többiek körülnéztek, de egyetlen élő lelket sem láttak, az egyetlen zaj az égből jött, ahol egy fecskeraj vidáman repdesett. Tettek néhány lépést, mikor a Taldom Lux, ami Nina markában volt, hirtelen megvilágosodott és vibrálni kezdett, mintha áramütés keltette volna életre az aranyjogart.

– Álljatok meg, ne mozduljatok – mondta riadtan Nina.

A Taldom fejéből elindult egy rózsaszín fénycsóva, ami egyenesen a hajóépítmény felé ment.

– Menjünk – mondta Nina szorosan fogva a Taldomot –, kövessük a fényt!

A rózsaszín fénysugár bevitte őket a hatalmas, vulkanikus kőzetből készült hajóba, és megállt a körülbelül húsz méter hosszú árbocnál.

– De hol is vagyunk most pontosan? – kérdezte Cesco.

Nina előhúzta *A törzsfőnöki hatalom útjainak* lapjait, amin volt egy kis térkép:

– Tehát, itt vagyunk mi, be van jelölve a Tanga Poepoe Teokopi nevezetű hajó, és ebből a pontból indul egy piros vonal dél felé. Látjátok, van egy nagy kereszt, és az Akahanga írás, azt hiszem, arra felé kell mennünk.

Dodót megrémítette a rejtélyes hely. Hogy pihenjen egy kicsit, egy pillanatra nekidőlt a cölöpnek, de a hosszú fadarab félelmetesen meghajolt.

– Vagyáááázz! Eldő-ő-ő-ő-! – kiáltotta Roxy.

Az árboc azonban nem borult a földre, egyszerűen csak félbehajlott, bekapcsolva egy titkos szerkezetet, ami kinyitotta a hajó orrát.

A szikla megnyílt. Kővé dermedve bámulták a jelenetet mindannyian.

– Menjünk és nézzük meg – Nina elindult a kis csoport előtt, jó szorosan tartva a Taldomot. Elérkezve a hajó orrához látták, hogy egy kis rés nyílt benne, egy titkos járat, ami az építmény belsejébe vezetett.

Nina közelebb ment.

– Nem látom a végét, teljesen sötét.

Cesco megfogta a kezét, és a többiek is szorosan egymás mögött álltak, láncot formálva. A vulkanikus talaj porhanyós volt, és a gyerekek becsúsztak az üregbe, mintha a por és a kövek nyelték volna el őket.

A súlyos sziklahajóba való bejutás egy nevetséges puffanással végződött. Összetörten, fájdalmaikat legyűrve és fekete porral beterítve, az öt barát egy mérhetetlen nagy barlangban találta magát, aminek ragyogó, fehér kristályból álltak a falai. A föld nem sziklás volt, hanem inkább puha: egy világoskék és áttetsző, füves rét. Egymás mellett elterülve meglepetten néztek körül. Egy nagyon különös helyre jutottak, ami egyáltalán nem hasonlított egy hajó belsejére, nem voltak benne sem kabinok, sem kázinó. Ez csak egy barlang volt.

Az első, aki lábra állt, Cesco volt; elvesztette a szemüvegét az esés közben, és most azt kereste tapogatózva.

Fiore fölemelte a tekintetét, de csak egy márványlapot látott, ami, úgy tűnt, hogy a barlang teteje. A fény nem a magasból érkezett, hanem a kristálsziklákból és a mező végéből. A láthatáron megpillantott egy házat:

– Nézzétek csak! Ott, ott valaki lakik – mondta Fiore, az ujjával mutatva az irányt.

Nina fölállt, portól piszkos kézzel és arccal, szorította a Taldomot, és ismét megnézte a térképet.

Roxy leszakított egy csomó fűvet, megszagolta, és a zsebébe dugta:

– Gyönyörűség! Ilyen fűvet még soha sehol nem láttam... tengerillata van.

Cesco időközben megtalálta a szemüvegét, de az egyik lencse eltört. Amikor a gyerekek közelebb értek a házhoz, észrevették, hogy nincs ajtaja és ablakai, de az egyik falába két mondat van bevésve a Hatodik Hold nyelvén:

A NYOLCADIK MOAIBAN VAN AZ EREDET, AMI A TIÉD! TOLD EL A SZIKLÁT, AHOL A RÓZSA NYÍLIK!

Nina már tökéletesen ismerte Xorax nyelvét, és gyorsan fordított.

– Moai? Az meg micsoda? – kérdezte tétován Fiore.

– Azt hiszem, hogy a híres és hatalmas szo... szo... szobrok neve lehet, amik itt vannak a szigeten.

Nina figyelmesen nézte a házhoz közeli sziklát, és meglátta, hogy a sarokba odavéstek egy rózsát; rátette az egyik kezét, és tolni kezdte. Hirtelen kinyílt a márványlap, ami tetőként szolgált a barlangban, és újra megpillantották az eget.

– Gyerünk, föl kell mennünk oda a magasba! – mondta Nina.

Hatalmas erőfeszítések árán elkezdtek fölkapaszkodni. De fáradságuk hamar elnyerte jutalmát. Amikor kiléptek a szabadba, egészen különleges látvány tárult eléjük: Akahanga, egy mérhetetlen terület, ahol élesen rajzolódott ki kétszáz hatalmas moai alakja: a Húsvét-szigetek rejtelmes szobrai, amik óriási fejeket ábrázoltak. A moaiknak megnyúlt arcuk és hosszú, lapos orruk volt, a szemük pedig az égnak ugyanazon pontjára meredt.

– A világ minden csokoládéjéért! Ez Akahanga! Ezek a sziget szobrai. Soha senki nem értette, hogy miért építették őket, és mit jelentettek az itt lakóknak. Ki tudja, miféle titkot rejtenek. Nézzétek, mindannyian ugyanazt a pontot bámulják az égen! Talán... talán Xorax irányába néznek! – kiáltott föl izgatottan Nina.

– Nagyon magasak és félelmetesek. Hosszú a fülük és szomorú az arcuk – mondta Roxy tágra nyitott szemekkel.

– Nina, meg kell keresnünk a nyolcadik szobrot, ezt mondta az írás, amit a barlangban láttunk – mondta Cesco. Leírhatatlanul vidám volt, és annak ellenére, hogy rosszul látott törött szemüvegén át, futni kezdett a moaik felé.

Bonyolult volt megtalálni a nyolcadikat. Kétszáz darab szobor volt ott.

– Oszoljunk szét. Mindenkinek negyvenet kell megnézni belőlük. Nem tudom, hogyan fogjuk felismerni, de meg kell próbáljuk – buzdította őket a kis alkimista.

A gyerekek a moaik között köröztek valamilyen nyom után kutatva, de lehetetlennek tűnt a vállalkozás: a szobrok mind egyformák voltak. Vulkanikus kőzetből kifaragva, elhozták őket ide, ki tudja hogyan, erre az óriási területre, beállították őket egymás mellé, és mindannyian az óceán felé fordultak. Úgy tűnt, hogy ezek az arcok valami fontosat akarnak közölni. De hogy mit, arra soha senki nem jött rá az évszázadok folyamán.

– Megtaláltam... gyertek, gyertek! – kiabálta torkaszakadtából Dodo. A társaságban a legfélénkebb fiú talált egy jelet, egy bevésést az egyik moai alapján.

Nina szaladt oda elsőnek, és látta, hogy az a szobor különbözik a többitől. Megértette, hogy ez a nyolcadik, amit kerestek, mert bele is volt vésve a nyolcas szám, csakúgy, mint ahogy egy szó is:

XORAX